

Opa Willem vertelt

Jan van Well

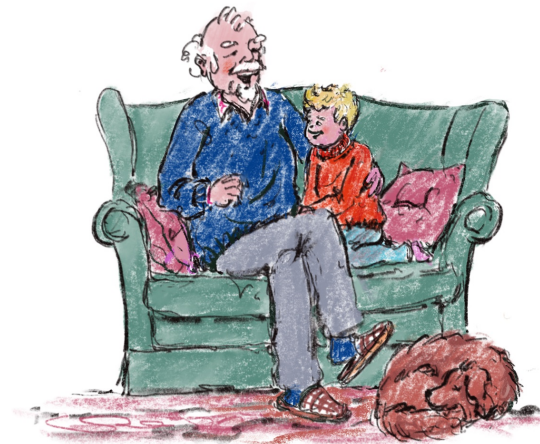

Het is vies weer buiten. Het regent de hele ochtend al pijpenstelen. Opa Willem en Bas hebben Zwabber uitgelaten. Ze hadden allebei hun regenjack en kaplaarzen aangetrokken. Zo bleven ze tenminste droog. Zwabber had geen regenpak en ook geen kaplaarzen, maar dat kon hem helemaal niks schelen! Als hij maar lekker kon rennen en rondsnuffelen vond hij het allemaal best.

Maar nu zaten ze heerlijk droog binnen. Opa had wat houtblokken in de potkachel gedaan en die brandden nu lekker. Je kon de vlammen door het ruitje zien flakkeren.

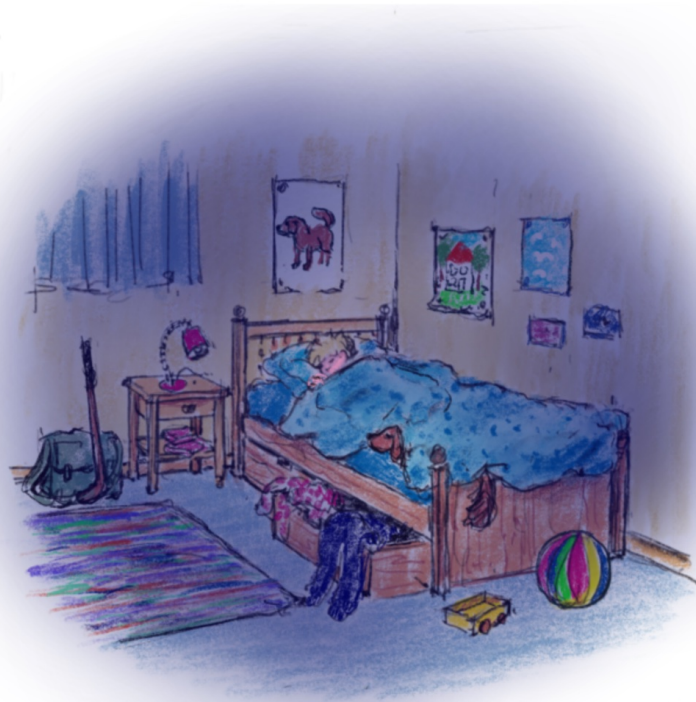

“Ga je voorlezen opa?” vroeg Bas “Vooruit dan maar” zei opa, of eh..... zal ik zelf een verhaal verzinnen?” “Jáaaaaaaa!” riep Bas, want hij wist dat opa goed verhalen kon verzinnen.

Opa ging er eens makkelijk voor zitten, kuchte'n keertje en toen begon hij:

Het was nacht en Bas lag lekker te slapen onder zijn dekbed. Zwabber was zoals altijd óók onder het dekbed gekropen bij Bas aan het voeteneind. Zo nu en dan bewoog hij zijn poten een beetje en blafte hij heel zachtjes in zijn slaap. Misschien droomde hij wel dat hij Roefel, de poes van de buren, achterna rende. Dat mocht eigenlijk niet van Bas, maar hij vond het zó leuk dat hij het stiekem tóch wel eens deed als er niemand keek!

Maar opeens schrok Bas wakker. Wat was dát? Hoorde hij nou iemand praten of leek dat maar Zo? Nee hoor het was écht zo! Toen hij beter luisterde hoorde hij twee stemmen. Hij kende ze niet. Hij had ze nog nooit eerder gehoord.

Hij schoot overeind, want het leek wel of het bij hem in de slaapkamer was! Hij knipte het lampje naast zijn bed aan en wat hij tóén zag..... Hij kon het bijna niet geloven! Zwabber lag helemaal niet onder het dekbed maar zat op het kleedje voor het bed te kletsen met Roefel,

de poes van de buren, die hij zo graag achterna zat.... Maar Roefel was helemaal niet bang.

Ze zat er lekker op 'r gemakkie bij en ze keek heel vrolijk. "Weet je nog wel dat we weer eens krijgertje speelden en dat ik over de schutting sprong?" zie ze. " Schei uit" lachte Zwabber, "alsof ik dat ooit zou vergeten!"

Roefel rolde haast om van het lachen
“Ik wilde óók over de schutting springen” ging
Zwabber verder, “maar ja, jij kan véél beter
springen dan ik en voor ik het wist hing ik aan
m’n achterpoten aan de schutting en ik kon niet
meer vóór of áchteruit!

Ze schaterden het allebei uit. “Gelukkig wist jij
raad” zei Zwabber. “Je wipte weer terug over de
schutting. En toen sprong je met volle kracht
tegen mijn kont zodat ik naar beneden duikelde

“Hahaha!, alleen jammer dat ik in die
blubberzooi bij jou in de tuin terecht kwam.
Jeetje wat zág ik er uit zeg!” En weer schaterden
ze het allebei uit!

Bas was stomverbaasd. Zwabber en Roefel merkten niet eens dat hij mee luisterde. En zó hoorde hij wat er die dag allemaal nog meer was gebeurd:

Zwabber leek wel een varken. Maar ja, varkens vinden door de blubber banjeren heerlijk en daar maakt niemand zich druk om. Maar hij kon zó natuurlijk niet naar huis. Bas zou hem meteen in een teil met zeepsop stoppen en hij gruwde van die vieze zeepsop! "Kom op" riep hij, we gaan naar de sloot bij de boerderij van boer Arie. Effe lekker zwemmen, dan ben ik zó weer'n hond en geen blubbervarken meer

Roefel trok een bedenkelijke snuit. "Je doet maar" zei ze, " ik kan wel zwemmen, maar het is niet mijn lievelingssport"

Ze renden naar de sloot, en Zwabber stopte daar niet eens even maar plonsde meteen het water in. Hij spetterde daar bij zó verschrikkelijk dat Roefel net zo goed óók in het water had kunnen springen, zó nat werd ze er van

“Héé kluns” riep ze kwaad, “doe toch niet altijd zo stom en denk ook eens een keertje aan je meededieren!”

Met een boos gezicht ging ze in het gras in de zon liggen om op te drogen.

Maar ja ze, ze kon nooit lang kwaad zijn op Zwabber. Hij was tenslotte haar beste vriend en honden waren nou eenmaal anders dan katten. Daarom vond ze hem ook zo leuk. Je beleefde nog eens wat met zo'n oelewapper!

Terwijl Zwabber proestend rond plonsde in de sloot vielen haar ogen dicht en lag ze lekker een dutje te doen.

Maar het duurde niet lang of ze schrok plotseling wakker. Ze hoorde Zwabber angstig janken en piepen. “Hélp!!!”, riep hij, een haai!!!”

Hij kon z'n eigen poten bijna niet bijhouden zó snel klauterde hij op slootkant. En zo als honden nou eenmaal doen begon hij zich meteen uit te schudden. En wéér vlogen de waterdruppels alle kanten op en wéér werd Roefel, die vlakbij hem stond en niet op tijd kon wegspringen klétsnat

“Héé!”, riep ze kwaad, “ kan je nou niet eens één keertje ‘n beetje normáál doen! Sodeju, ik ben geen spóns!”. Maar Zwabber hóorde haar niet eens, zó was hij geschrokken. Hij keek angstig naar iets in de sloot. Wat zág hij daar nou toch? Roefel vergat wéér haar boosheid en keek nieuwsgierig naar het water. En toen zag ze waar zwabber zo vreselijk van was geschrokken.

Een grote vis stak met een grijns op zijn snuit z'n kop boven het water uit. “Hahahahaha” lachte hij, “had ik jou effe tuk, ik ben geen haai hoor en ik lust al helemáál geen hond!. Ik wou je gewoon voor de lol even aan ‘t schrikken maken! Ik ben gewoon een snoek.

Zwabber keek heel beteuterd. Een háái?! Hoe kon hij dát nou toch denken. Welnee, het was gewoon een of andere vis die blijkbaar “snoek” heette en in de verste verte niet op een haai leek. Een haai was een véél grotere vis in de zee. Daar had hij Bas wel eens over horen vertellen want dat had hij op school geleerd. Stond hij dáár effe voor schut! Maar ja, niks meer aan te doen. Die snoek had niks kwaads in de zin, het leek eigenlijk wel een aardige gast. En hij hield óók van lol maken, net als zichzelf. Zwabber had nooit gedacht dat hij óóit nog eens in de sloot zou springen. Maar zonder verder na te denken sprong hij met een grote boog weer het water in. Bijna kwam hij op de snoek terecht, die gelukkig net op tijd onder water dook!

Maar ja, een vis kan natuurlijk veel sneller zwemmen dan een hond, dus hem inhalen kon hij wel vergeten. Hij moest wél heel erg lachen toen er plotseling iets aan zijn staart hing. Já hoor, daar had die verrekte snoek hem weer te grazen!

Opeens hoorde hij Roefel roepen: “Héé zeehond, moeten we niet eens op huis aan?. Ze zullen zich wel afvragen waar we ergens uithangen!”. Roefel rende weg terwijl Zwabber op de kant klom en zich natuurlijk weer begon uit te schudden. Want ze had geen zin om voor de zóveelste keer drijfnat te worden. “Rénnen!”, riep ze en sprong bij Zwabber op z’n rug want dan hoefde ze hem tenminste niet bij te houden. Hij zette er de sokken in en spurtte in volle vaart op huis aan.

Gelukkig had niemand gemerkt dat ze met z’n tweeën de hort op waren en ze glipten zonder gezien te worden allebei hun eigen tuin weer in. Zwabber blafte een keer hard, zodat opa, die overdag als Bas naar school was op hem paste, het hoorde en de deur open deed. “Zó makker”, zei hij, . “heb je er genoeg van om in de tuin rond te snuffelen?” Zwabber zei niks terug. Natuurlijk niet, honden kunnen toch niet praten?!

“Bas, wakker worden, je moet naar school!” Bas schoot wakker en keek ‘n beetje lodderig om zich heen. “Hoe kan dát nou?”, dacht hij. “Daarnet zag ik Zwabber toch die op het kleedje met de poes van de buren zat te kletsen?”. Hij gluurde naar het kleedje. Geen Zwabber of Roefel te bekennen

Hij ging naar beneden en daar keek Zwabber net verheugd naar de lekkere brokken die mamma in zijn etensbak had gedaan voor z'n ontbijt. “Hoi Zwabber, zat jij nou vannacht met Roefel te kletsen?”, zei Bas. Maar Zwabber gaapte ‘n keertje en begon aan z'n brokken, want hij had reuze trek!

Opa keek naar Bas. “Én, hoe vond je het verhaal?”, vroeg hij. Het was of Bas écht net wakker was geworden en nog een beetje droomde. Opa had het verhaal zó mooi verteld dat het wel leek of het geen verhaal was, maar dat hij het echt had meegemaakt!

“Tijd om iets te drinken geloof ik” zei opa. En hij slofte op z’n geruite pantoffels naar de keuken. Even later kwam hij terug met twee bekers lekker warme chocolademelk en op elke beker een goudbruine stroopwafel.

En dat was géén droom! Het water liep Bas in z’n mond!!

